

Any Cultural a l'Església Vella

ROCHER

Ahores d'ara, en publicar-se aquest número de Tossal Gros, l'Any Cultural a l'Església Vella ja haurà finalitzat. Lo Comitè i les altres associacions que han organitzat, muntat i col·laborat en qualsevol dels actes que s'han realitzat, podem estar satisfets perquè la nostra tasca ha complert amb la finalitat que vam preveure.

Per una part, tot el poble ha pogut participar (i ho ha fet amb escreix) visitant l'Església i contemplant allò que "amagava" al seu interior, que no era d'altra cosa més que l'expressió de la nostra pròpia cultura.

Més de quatre mil visites- al llarg de les deu exposicions- han deixat ben clara la vocació cultural dels covarxins i covarxines. I al mateix temps ha succeït un fet molt important: l'Església Vella ja no és el que era. Ara fa un any no era més que un munt de pedra i totxos oblidat per tots, un lloc amb el que ningú hi pensava i que, la major part de nosaltres, ni sabíem que una primera fase de restauració s'havia dut a termini allà cap a l'any 1987 i que les següents fases, al seu dia previstes, estaven paralitzades. Ningú podia pensar que eixe edifici, amb una portada tan lletja i una porteta d'accés tan diminuta i simple ocultava unes arcades tan impressionants i unes capelles força esplendoroses.

Ha estat curiós escoltar allò que deia la gent en entrar a l'Església Vella. Tots, només passar l'esmentada xicoteta porteta, alçàvem el cap i... la boca s'obria per la pròpia inèrcia del maxil·lar inferior i per la sorpresa de trobar-nos amb la magnífica creueria de les voltes. Una primera i ràpida ullada pel local ens indicava clarament que aquell lloc que abans tenia tantes runes i deixalles al seu interior (allí

jugaven tots els xiquets que ara tenen més de trenta anys) ocultava una bellesa extraordinària i difícil de trobar per aquestes contrades. La pregunta era sempre la mateixa: "quan s'acabarà de restaurar l'Església Vella?". I la resposta també: "En això estem".

A continuació la gent passàvem ja a explorar l'activitat que en eixe moment es presentava, però (això sempre) la principal peça i la més admirada va ser el propi edifici.

Després d'este any cultural, podem dir que tot el poble (i part de l'estranger) som conscients de què tenim i què volem. Este sentiment és el que hem de transmetre a les autoritats, locals primer i comunitàries després, per tal de sensibilitzar-les, que arrimen el muscle una miqueta i es preocupen de tirar endavant eixe projecte (tants anys aparcat!) i que el poble ara reivindica.

